

Odiava Berlín

No t'ho creuràs, pare, sé que no t'ho creuràs i que, des d'allà on siguis, em miraràs com sempre feies, amb aquell somriure una mica fals amb què em deies sense paraules que encara era una nena i que vessava molta ingenuïtat. No sé com m'ho faré per explicar-t'ho perquè no van trobar cap cos i no tinc on anar a passar una estona amb tu. Puto avió i puto congrés de Berlín al qual mai no hauries d'haver anat.

Saps? La mare ja no vol pujar a Calonge perquè diu que els records són una tortura i s'estima més quedar-se al pis de Barcelona. Només la Clara i jo hi pugem de tant en tant, sempre amb dos o tres amics. Ja et pots imaginar el problema. Calonge té tot aquell encant que sempre reivindicaves, pare, però està mort. Tothom s'avorreix en aquest poble. Les escapades a Palamós o a Platja d'Aro són una necessitat. A Sant Antoni, una obligació. Tot això que quedi entre nosaltres perquè ja saps que jo soc com tu i sempre dic, a tothom li ho dic, que Calonge és un paradís. Potser algun dia m'ho creuré.

De petites, a la Clara i a mi ens deies que el poble no era avorrit perquè està envoltat d'històries misterioses. La meva preferida era la del senyor del Càcul. Ens l'explicaves contínuament. Dissabte al vespre, quan l'Alba i el Pol havien dit ja tres cops que estaven avorridíssims, em va venir al cap aquella història i vaig fer de narradora, mirant de recordar tots els detalls que tantes vegades havia escoltat en la teva veu.

Tot té a veure amb el carrer més pintoresc de Calonge, el que més clarament conserva la petjada medieval dels jueus i devia ser el centre del Call. Té un nom ben estrany. Carrer de Càcul. Entrar-hi és com entrar en un túnel perquè és un carrer porxat, construït amb voltes baixes, i bastant estret. A la part de dalt, hi ha una porta de fusta molt atrotinada, que és exactament on comença aquesta història. L'Alba ja em mirava com jo et mirava a tu, pare, però el Pol encara no. Mai ningú ha vist obrir aquella porta, però el meu pare deia que, si l'obries, trobaves de seguida uns esglaons molt irregulars que baixaven cap a una foscor cada vegada més intensa i que, al final, hi havia una habitació plena de llibres i una porta que donava a un passadís llarguíssim que passava per sota de la plaça Major i connectava amb el castell. Segons el meu pare, allà vivia un senyor molt estrany que només en sortia a altes hores de la nit, quan ningú no el podia veure. Passejava tot sol pels carrers de Calonge. Duia una gavardina negra i un barret també negre que li tapava gairebé tot el rostre. De vegades es podia entreveure la seva silueta durant la nit en algun finestral gòtic del castell. En aquest punt, pare, hauries d'haver vist la cara d'espant del Pol, amb aquells ulls ben oberts. Hagués volgut afegir algun detall més sinistre, però no vaig voler traïr la teva història. Tot d'una, l'Alba va dir: "anem-hi", va dir: "anem-hi ara mateix". Eren ben bé quarts de dues de la matinada i feia fred. No era gens prudent anar-hi. No va ser gens prudent.

Segur que el Pol pensava que li diríem que no, que ni en broma, quan va proposar forçar aquella porta i baixar l'escala que ja sabíem que ens estaria esperant. Sort en vam tenir, de les llanternes dels mòbils. Quan es van acabar els esglaons, van començar els llibres. N'hi havia per tot arreu. Al fons de l'habitació es veia una espelma encesa damunt d'una tauleta i, al costat, una mena de sofà oreller de color probablement marró. Vaig dir "hola" molt educadament. L'Alba també va dir "hola". De sobte, l'espelma es va apagar i ens vam quedar a les fosques fins que tots tres vam tornar a connectar els mòbils i vam poder distingir amb claredat, a tres metres de nosaltres, la gavardina i el barret. Vaig voler tornar a dir "hola", però cap paraula volia sortir de la meua boca. Cinc segons, potser vuit, que es van fer eterns. Massa tard per tornar enrere. Massa tard per a tot. El senyor del Càcul va encendre l'espelma i molt lentament, sense dir res, es va treure el barret. Estàvem morts de por. Per fi va passar. La llum de l'espelma ens va mostrar aquell rostre. El rostre del senyor del Càcul.

M'ho podia esperar tot en aquells moments, pare, però allò no. Allò no m'ho esperava. De tu, no.